

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: אדוארד	שם משפחה: פיטוסי
-----------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: פיטוסי	בלועזית	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: אדוארד	בלועזית	מין: ☐ נ / ☐ ז
מקום לידה (ישוב, מחוז): תוניס	בלועזית	ארץ לידה: תוניסיה
שם פרטי של האב: משה	שם פרטי ושם נעורים של האם:	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: תוניס	בלועזית	ארץ המגורים: תוניסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): תוניס		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1954	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

נולדתי בעיר תוניס בשנת 1936. התגוררנו בעיר עד תחילת המלחמה. היהודים כל הזמן היו מקבלים מכות בראש מהגויים. אבי התחבא מהגרמנים מתחת למדרגות הבניין, ואכל וישן שם. בזמן אזעקה הוא הגיע והעיר אותנו, ספר אותנו ובדק שאנחנו בסדר. הגברים היהודים נלקחו לעבודות, אך מי שהיה פצוע השתחרר, ואנשים התחילו לפצוע את עצמם כדי להתחמק מהעבודות. לא יכולנו ללכת לשום מקום, ענדנו טלאי צהוב. אוכל כמעט ולא היה. אמי ודודתי התחפשו לערביות והלכו לחפש אוכל, ואני הצטרפתי אליהן. בלחם שקיבלנו היה חצץ. לא היה בטחון, רק תפילות. ערבי בשם לערוסי הגניב לנו לחם, שהיה כמו זהב, וסיפר לנו איפה נמצאים הגרמנים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

באו צרפתים, אנגלים ואמריקאים, ושחררו אותנו. אבל אחרי המלחמה היה קשה מאוד ולא היה למי לפנות. אחי הביא סיגריות לאבי כל יום. היה מסוכן ליהודים להסתובב ברחוב. לא היו מוצרי מזון בסיסיים. דודים ניסו לעזור אחד לשני, ללא הצלחה רבה. המצב היה עגום וחסר תקווה. ההורים הפחידו אותנו בסיפורי שווא כדי שלא נצא מהבית. הערבים לא אפשרו לנו ללמוד עברית. בדרך ארצה נסענו לצרפת ומשם עלינו לאוניה גלילה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עליתי עם הוריי ארצה, אחיי עלו לפנינו. הייתי בן 18 וחצי והתגייסתי לצבא. אחר כך עברנו לעין כרם שבירושלים, וגרנו בחדר קטן בלי נוחיות ומים זורמים. עבדתי כרפד בירושלים. יצרתי בסיס לקוחות טוב, והייתי בקשר טוב עם כל יהודי. בשנת 1962 נישאתי. עשיתי מילואים. אנחנו אנשים יראי חוק, רצינו רק לחיות בכבוד. גידלנו ארבעה ילדים, תשעה נכדים ונין אחד. אני מאושר שיש לי אוכל בבית, ושיש לי לאן לפנות במידת הצורך.

ירושלים. פברואר 2001

עריכה: אלינה נאור